

чи и въ мене: защо ли прочее азъ да къдемъ по мъдръ? за това се смыслихъ (пакъ) въ сърдцето ми, че и това (е) свѣта.

16 Защото не ще да юстамъ за секогашъ патматката на-мъдрката нито на-безвмнката: понеже въ поишедшките дни, сички тїа ще сѫ за-коваратъ вѣче. И какво ли ще умре мъдръю заеднш съ безвмнката?

17 За това возненавидѣхъ животата. защото тѣдни ми (се видѣха) дѣлата който бываютъ подъ слънцето: понеже (сѫ) сичките свѣта и шгорченіе дѣха.

18 Возненавидѣхъ привсемъ то азъ сичката моя тѣдъ, што се тѣдихъ подъ слънцето: защото го юставамъ на човѣка който ще быде по мене.

19 И кой ли знае ако ще да бѫде тай мъдръ, или безвменъ? но ще властества (Окаче) на сичката моя тѣдъ што се тѣдихъ, и въ който показахъ мъдростта моя подъ слънцето: свѣта и това.

20 За това азъ се бърнахъ и бѣлахъ сърдцето ми, за сичката тѣдъ што се тѣдихъ подъ слънцето.

21 Защото существо човѣкъ, комъто тѣдо (стана) въ мъдростъ, и развмъ, и въ правотѣ: но юстава го (Окаче) дрѣгомъ (за) дѣлъ мъ, който не съ тѣди въ него: и това свѣта, и зло болѣмо.

22 Защото комъ ли полѣза на човѣка ѿ сичката мъ тѣдъ, и ѿ шгорченіето мъ сърдечно, въ што се тѣди подъ слънцето?

23 Понеже сичките мъ дни (сѫ) болѣзнь, и